

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 960/2017
15.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Саша Милошевић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради доношења решења које замењује уговор о откупу стана, одлучујући о ревизији предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 2686/15 од 24.06.2016. године, на седници одржаној 15.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија предлагача, изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 2686/15 од 24.06.2016. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем Р1 299/10 од 27.02.2013. године, одбио је као неоснован предлог предлагача, ради доношења решења које замењује уговор о откупу стана у ..., ... бр. .... Одбио је као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Врховни касациони суд, решењем Р 2739/2015 од 12.05.2015. године, одредио је Виши суд у Нишу за поступање у овом предмету.

Виши суд у Нишу, решењем Гж 2686/15 од 24.06.2016. године, одбио је као неосновану жалбу предлагача и потврдио решење Првог основног суда у Београду Р1 299/10 од 27.02.2013. године.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену, предлагач је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд, решењем Рев 2235/2016 од 22.12.2016. године, вратио је списе Првом основном суду у Београду, ради отклањања процесног недостатка.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 399. а у вези члана 412. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број

125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези одредби члана 27. став 1. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Сл. гласник СРС“, број 25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, број 46/95, 18/05, 85/12, 45/13, 55/14, 6/15 и 106/15), утврдио да ревизија предлагача није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. По оцени овога суда, нема ни битне повреде из тачке 12. овог члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром да побијано решење нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница.

Према утврђеном чињеничном стању, предметни стан у ... у улици ... број ..., налази се на списку станова, који се не могу откупљивати, односно продавати, који списак је саставни део Одлуке о утврђивању стамбених зграда и станова на којима право својине има Савезна Република Југославија који се не могу откупљивати, односно продавати („Сл. лист СРЈ“, број 5/97). Првостепени суд је утврдио и да је Уговор о закупу стана, 24.04.2005. године закључен између Државне заједнице Србија и Црна Гора као закуподавца и предлагача као закупца, који купац прима у закуп на неодређено време и то стан у ..., Општина ..., у улици ... број ..., површине 177м².

Према образложењу побијаног решења, Закон о имовини СРЈ („Сл. лист СРЈ“, број 41/93, 24/94, 28/96 и 30/96) и одлука која је донета на основу овог закона – Одлука о утврђивању стамбених зграда и станова на којима право својине има СРЈ који се не могу откупљивати, односно продавати, нису престали да важе доношењем уставне повеље ДЗ СЦГ („Сл. лист СЦГ“ број 1/03). Затим, да доношењем Закона о јавној својини („Сл. гласник РС“, број 72/11), Закон о имовини СРЈ престаје да важи 06.10.2011. године, али Одлука иако је донета на основу овог закона, није престала да важи, јер по изричитој одредби члана 86. став 2. Закона о јавној својини, сви подзаконски акти донети на основу Закона о имовини СРЈ и даље се примењују, под условом да нису у супротности са Законом о јавној својини (што предметна одлука, није јер основ за њено доношење постоји и у Закону о јавној својини), и примењиваће се док нови подзаконски акти на основу Закона о јавној својини не буду донети, па како други подзаконски акт који регулише ову материју није донет, да се Одлука о утврђивању стамбених зграда и станова на којима право својине има СРЈ који се не могу откупљивати, односно продавати и даље примењује и да је првостепени суд правилно поступио када је применио наведену одлуку утврдивши да се по њој стан не може откупити и одбио као неоснован предлог предлагача.

Према томе, по оцени овога суда правилан је закључак нижестепених судова о одбијању предлога предлагача за доношење решења које замењује уговор о откупу стана у ..., у улици ... број ..., због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 27. став 2. Закона о имовини Савезне Републике Југославије („Сл. лист СРЈ“, број 41/93, 24/94, 28/96, 30/98 и 30/2000) је било прописано да, Савезна влада утврђује стамбене зграде и станове који се не могу откупљивати, односно продавати, ако су потребни савезним органима за репрезентативне и друге потребе.

Тачком 1. Одлуке Савезне владе о утврђивању стамбених зграда и станова на којима право својине има Савезна Република Југославија који се не могу откупљивати, односно продавати („Сл. лист СРЈ“, број 5/97) је прописано, да, стамбене зграде и станови на којима право својине има Савезна Република Југославија, који се могу користити за репрезентативне и друге потребе савезних органа, који се налазе на простору означеном као Дедиње, Сењак и Топчидерско брдо, као и културно-историјски споменици и зграде под посебном заштитом државе, а који су наведени у списку који је саставни део ове одлуке, не могу се откупљивати, односно продавати. Тачком 2. ове одлуке, да изузетно од одредбе тачке 1. ове одлуке, стамбену зграду и стан може откупити носилац станарског права, односно закупац, односно могу им се продати на основу одлуке Савезне владе о чему се доноси посебно решење, под условом 1) да је површина приземља стамбене зграде и стана мања од 200 м² и 2) да је површина дворишта стамбене зграде и стана, без објекта, мања од 3 ара. Уз одговор на тужбу је приложен и списак, на коме је под редним бројем ..., наведен стан у ... ..., изграђен 1930. године, број стана ..., површине 177м².

Одредбом члана 59. став 1. Уставне повеље Државне заједнице Србија и Црна Гора („Сл. лист Србије и Црне Горе број 1/03), је било прописано, да, имовина Савезне Републике Југославије потребна за рад институција Србије и Црне Горе имовина је Србије и Црне Горе. Одредбом става 3. овог члана, да, имовина Савезне Републике Југославије на територији држава чланица је имовина држава чланица по територијалном принципу.

Одредбом члана 21. став 1. Закона за спровођење Уставне повеље Државне заједнице Србија и Црна Гора („Сл. лист Србије и Црне Горе број 1/03), је било прописано да, Законом о имовини Државне заједнице Србија и Црна Гора утврдиће се имовина државне заједнице која је неопходна за функционисање њених институција и Војске Србије и Црне Горе, у року од шест месеци од дана ступања на снагу Уставне повеље.

Према томе, у одсуству посебног закона којим је регулисана имовина Државне заједнице Србије и Црна Гора, а који је требало да буде донет у складу са Уставном повељом, није промењен режим станова, који су према списку стамбених зграда и станова, који је саставни део одлуке, изузети из откупа. Како се предметни стан налази на том списку и за сада не спада у станове у погледу којих је донета посебна одлука – решење о дозвољавању откупа, по оцени овога суда, правилно је одбијен захтев предлагача.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се предлагач упућује на образложење побиијане пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 405. став 2. ЗПП, имајући у виду и став изражен у решењу Врховног касационог суда Рев 279/11 од 01.02.2012. године.

У преосталом делу ревизијом се указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. а у вези члана 412. ЗПП, одлучио као у одлуци.

**Председник већа- судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић